

สวัสดีค่ะ ยินดีต้อนรับเด็ก ๆ ทุกคนเข้าสู่โลกของนิทาน วันนี้ขอเสนอนิทานเรื่อง กบเลือกนาย

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีกบฝูงหนึ่งอาศัยอยู่ในบึงใหญ่อันกว้างขวาง บึงแห่งนี้อุดมสมบูรณ์ มีน้ำใสสะอาด ต้นไม้แน่นาพันธุ์ และอาหารอุดมเหลือเฟือ กบทั้งหลายดำเนินชีวิตกันอย่างอิสระ พวกมันกระโดดเล่นกันทั้งวัน ส่งเสียงร้อง "อ๊บ ๆ" อย่างสนุกสนาน บางตัวแหวกว่ายในน้ำอย่างเพลิดเพลิน ขณะที่บางตัวนอนอาบแดดบนใบบัว

อย่างไรก็ตาม วันหนึ่งกบกลุ่มหนึ่งเริ่มบ่นกันว่า “พวกเราขาดผู้นำ!”

“บึงของเราไม่มีใครเป็นกษัตริย์ ไม่มีใครคอยควบคุม ไม่มีใครออกกฎระเบียบให้ปฏิบัติตาม พวกเราต้องการกษัตริย์เพื่อดูแลพวกเรา!”

กบตัวหนึ่งชื่อ เจ้าจอห์น ซึ่งเป็นกบแก่ที่มีประสบการณ์ชีวิตมาก ได้ยินพวกกบหนุ่ม ๆ พูดกันเช่นนั้น ก็ถอนหายใจและเตือนว่า

“พวกเจ้าแน่ใจหรือว่าต้องการผู้นำ? ตอนนี้พวกเรามีอิสระ จะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ ถ้าได้กษัตริย์มาแล้ว อาจไม่ได้อิสระเช่นนี้อีกนะ”

แต่กบหนุ่มตัวหนึ่งชื่อ เจ้าฟรานซ์ ซึ่งเป็นตัวต้นคิด ก็แย้งว่า

“แต่เราควรมีกษัตริย์ที่แข็งแกร่งสิ! กบอย่างเราจะได้มีระเบียบ และมีใครสักคนคอยนำทาง”

กบหนุ่มสาวพากันเห็นด้วย พวกมันส่งเสียงเชียร์และตัดสินใจไปขอร้องเทพเจ้าซุสให้ประทานกษัตริย์ให้พวกมัน พวกกบพากันร้องขอที่ริมบึง

“โอ้ ท่านซุสผู้ยิ่งใหญ่! ได้โปรดประทานกษัตริย์ให้แก่พวกเราด้วยเถิด พวกเราไม่ต้องการอยู่อย่างไร้ผู้นำอีกต่อไป!”

เทพเจ้าซุสได้ยินก็แอบอมยิ้ม ซและคิดว่า “พวกเจ้ากบช่างไร้เดียงสา ไม่รู้จักพอ เอาละ ข้าจะให้กษัตริย์แก่พวกมัน” พระองค์จึงหยิบ ขอนไม้ ท่อนหนึ่งขึ้นมา แล้วโยนลงไปในบึง

“ตูมมม!!!”

เสียงขอนไม้กระทบผิวน้ำ ทำให้เกิดระลอกคลื่นกระจายไปทั่ว กบทั้งฝูงตกใจสุดขีด ต่างพากันกระโดดหนีไปซ่อนตามกอหญ้าและซอกหิน ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ ผ่านไปครู่หนึ่ง เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น กบตัวหนึ่งชื่อ “เจ้าเอมิลี่” ค่อย ๆ โผล่หัวขึ้นมาจากน้ำ แล้วพูดว่า

“ดูเหมือนกษัตริย์ของเราจะไม่ร้ายนะ”

กบตัวอื่น ๆ จึงเริ่มค่อย ๆ ว่ายเข้ามาดู และพบว่าขอนไม้นั้นเพียงลอยนิ่งอยู่บนผิวน้ำ ไม่มีเสียงคำสั่ง ไม่มีการเคลื่อนไหว ไม่มีการปกครองอะไรเลย ไม่นานนัก กบตัวหนึ่งก็กระโดดขึ้นไปบนขอนไม้ แล้วพูดว่า

“เฮ้! ขอนไม้ทำอะไรเลย!” พวกมันเริ่มหัวเราะและพากันกระโดดขึ้นไปบนขอนไม้

“นี่หรือคือกษัตริย์ของพวกเรา? น่าเบื่อสุด ๆ” กบหนุ่มสาวเริ่มไม่พอใจ พวกมันคิดว่ากษัตริย์ของตนควรมีอำนาจและความคุมพวกมันได้ ไม่ใช่แค่ขอนไม้ที่ลอยไปลอยมาในบึงเฉย ๆ

กบฝูงนั้นจึงพากันไปขอร้องเทพเจ้าซุสอีกครั้ง

“ท่านซุส! ได้โปรดเถอะ เราไม่ต้องการกษัตริย์ที่ไร้ค่าเช่นนี้ โปรดประทานกษัตริย์ที่แท้จริงให้พวกเราด้วยเถิด”

เทพเจ้าซุสเริ่มไม่พอใจที่พวกกบเอาแต่เรียกร้องโดยไม่รู้จักพอ

“เอาละ ในเมื่อพวกเจ้าไม่พอใจกับสิ่งที่ข้าให้ ข้าจะให้กษัตริย์ที่แท้จริงกับพวกเจ้า” จากนั้น พระองค์ก็ส่งนกกระสาตัวใหญ่ลงไปในบึง

“ฟีววว!!”

ไม่นานหลังจากนกกระสามถึง มันก็ใช้จะงอยปากแหลมคมของมันพุ่งเข้าจับกบตัวหนึ่ง และกลืนลงไปในห้องทันที!

“โอ้! ไม่นะ! กษัตริย์ของเรากำลังกินเรา”

กบทั้งฝูงตกใจและแตกตื่น พวกมันกระโดดหนีกันจ้าละหวั่น บางตัววิ่งไปหลบในกอหญ้า บางตัวพยายามดำลงไปใต้น้ำลึก แต่ไม่มีใครหนีพ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์องค์ใหม่

กบแก่เจ้าจอห์นถอนหายใจหนัก ๆ และพูดว่า

“ข้าบอกพวกเจ้าแล้ว ว่าพวกเรามีอิสระอยู่แล้ว ทำไมต้องการกษัตริย์ที่เข้มงวดนัก”

ฟรานซ์ซึ่งเป็นต้นคิด เริ่มรู้สึกผิด พุดขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือ

"ข้า...ข้าคิดผิดไปแล้ว..."

พวกกบที่รอดชีวิตได้พากันไปอ้อนวอนต่อเทพเจ้าซุสอีกครั้ง

"โอ้ ท่านซุส! กษัตริย์องค์ใหม่นี้โหดร้ายเกินไป ได้โปรดนำมันไปเถอะ!"

เทพเจ้าซุสถอนหายใจ และคิดอยู่ครู่หนึ่ง

"พวกเจ้าจะไม่มีวันพอใจสิ่งที่ข้าให้เลยสินะ เอาละ ข้าจะให้โอกาสสุดท้าย"

คราวนี้เทพเจ้าซุสส่ง งูเหลือม ลงไปในบึง งูเหลือมตัวใหญ่นอนขดตัวอยู่ริมบึง กบทั้งฝูงมองมันด้วยความสงสัย

"เฮ้ เจ้างูเหลือม นี่เจ้าจะเป็นกษัตริย์ของเราหรือ?" กบตัวหนึ่งถาม

งูเหลือมเลื้อยเข้ามาใกล้ และพูดด้วยเสียงเรียบ ๆ

"ใช่ ข้าคือกษัตริย์ของพวกเขา เจ้าจะไม่ล่าพวกเขาโดยไม่มีเหตุผล แต่ข้าจะกำหนดกฎเกณฑ์ใหม่ ใครที่ไม่เคารพข้า ข้าจะกิน!"

กบทั้งฝูงตัวสั่นด้วยความกลัว พวกมันต้องทำตามคำสั่งของงูเหลือม ห้ามกระโดดเสียงดัง ห้ามว่ายน้ำตามอำเภอใจ หากใครฝ่าฝืน มันจะถูกจับกินทันที

"กษัตริย์องค์นี้ไม่ฆ่าเราทันที แต่มันทำให้พวกเราหวาดกลัวทุกวัน..." กบตัวหนึ่งกระซิบ

โกลก สายหัวแล้วพูดว่า

"ตอนนี้พวกเขาพอใจหรือยัง? พวกเขาเสียอิสรภาพไปเอง และไม่มีวันได้คืนมาอีก"

แต่แล้ว...คืนแรกผ่านไป งูเหลือมไม่ได้กินกบเลย กบทั้งฝูงพากันดีใจ

แต่คืนที่สอง งูเหลือมก็เลื้อยเข้าไปหากบตัวหนึ่งอย่างเงียบ ๆ แล้วกลืนมันลงท้องโดยไม่มีใครรู้!

คืนที่สาม มีกบหายไปอีกตัว...

คืนที่สี่ กบเริ่มรู้สึกถึงความผิดปกติ พวกมันจึงเริ่มสอดส่อง และพบว่างูเหลือมกำลังกินพวกมันทีละตัว ๆ อย่างเงียบ ๆ!

"โอ้ ไม่นะ! กษัตริย์ของเราค่อย ๆ กำจัดพวกเราทีละตัว!"

กบที่เหลืออยู่ต่างพากันหวาดกลัว เพราะไม่รู้ว่าตัวเองจะเป็นเหยื่อรายต่อไปเมื่อไหร่จึงพากันกลับไปหาท่านซุส

"โอ้ ท่านซุส! พวกเราขอร้อง! กษัตริย์องค์ใหม่นี้โหดร้ายกว่าเดิมอีก ได้โปรดนำมันกลับไปเถอะ"

แต่คราวนี้ เทพเจ้าซุสเพียงตอบกลับมาว่า

"พวกเขาเป็นฝ่ายเลือกกษัตริย์องค์นี้เอง ข้าจึงไม่มีอะไรจะช่วยให้ พวกเขาต้องเรียนรู้ที่จะอยู่กับสิ่งที่พวกเขาเลือกเอง"

ตั้งแต่นั้นมา กบที่เหลืออยู่ก็ต้องทนทุกข์กับกษัตริย์องค์ใหม่ของพวกเขาเอง และบึงที่เคยสงบสุขก็กลายเป็นสถานที่อันตรราย

นิทานเรื่อง กบเลือกนาย ได้จบลงไปแล้ว ข้อคิดที่ได้ในวันนี้คือ จงรู้จักพอใจในสิ่งที่ตนมี สวัสดิ์ค่ะ